

Není bábovka jako bábovka

Za půl hodiny stála Otýlie Šmídová před domem číslo 13, podnos s bábovkou v rukách. Naklonila hlavu, protože cedulka s nápisem visela nakřivo. Jméno na cedulce ji zaujalo – velkými písmeny na ní bylo napsáno *Divňákovi*. Pak vzhlédla. Okna byla tak špinavá a zaprášená, že nebylo vidět ani dovnitř, ani ven. Uvnitř bylo hrobové ticho.

Domy v Pytlíkové ulici byly staré. Tlačily se k sobě, jako by se navzájem zahřívaly. Dům číslo 13 stál dokonce tak natěsnán mezi domy 15 a 11, až to vypadalo, že ho nakonec pohltí. Fasáda kdysi bývala žlutá, byla už ale tak odrolená, že bylo velmi těžké představit si, jak vypadala původně.

Naproti tomu dům, ve kterém bydlela Otýlie, byl postavený z úhledně zarovnaných cihel, na oknech visely úhledně

květináče s úhlednými květinami, a dokonce i kola před domem byla zaparkovaná úhledně. Každý dům v Pytlíkové ulici měl malou předzahrádku. Také předzahrádka u Otýliina domu byla upravená. Sice ne tak úhledně upravená jako předza-

hrádka paní Pěnkavové Ředkvičkové z domu číslo 11, ale jinak by předzahrádka Šmídových vyhrála první místo za úpravu. Jen v předzahrádce u Divňákových rostla jen uschlá hnědá tráva.

Otýlie polkla. Pak sebrala všechnu odvahu a zazvonila. Zevnitř uslyšela pronikavé *pííp*, které se ozývalo ode dveří, pak opatrně o krok ustoupila a znovu polkla.

„Dobrý den, jsme Šmídovi odnaproti a chceme vás touto bábovkou přivítat v Pytlíkové ulici,“ předříkávala si v duchu naučenou větu. Nesnášela mluvit s lidmi, které neznala. Vlastně ale nesnášela mluvit i s lidmi, které znala. V podstatě mluvení nesnášela obecně. Mluvení nebylo to pravé. Mnohem raději si četla. Čtení, přemýšlení a snění

